

— Да, ще идж мамо, каза той рѣшително.

— Азъ ще идж и ще просъ милостиня: мене не ме е срамъ да направъж това, па нѣма да крадж, ами ще просъж, нима не сме спромаси.

Азъ хубавичко ще запомнъж този, който ми подари и тутакси ще се затекж въ аптеката. Ти като оздравѣнешъ, мамо, тогава ще работишъ и ще върнешъ на тогова тѣзи пари; — това издума и тръгнъж.

Надеждата, че ще оздравѣе, развесели душата на майката и тя сладко се усмихнъж на Стефча, който вече тичаше.

Стефчо така скоро тичаше, щото отъ умора трѣбваше да поседне на черковната стълба въ тово врѣме, когато хората излазѣхъ отъ църква.

— Подарѣте ме за Бога, — задумахъ просецитѣ, като видѣхъж, какво една богата госпожа, съ едно малко момиченце, щедро раздаваше пари.

— Госпожо, помогнѣте! майка ми е болна — замоли се и Стефчо съ жаленъ гласъ, — тя нѣма съ какво да си купи лѣкарство.

Но госпожата бѣше раздала вече всички пари, що бѣ взела съ себе си, затова погледнъж въпросително малката си дѣщеря, която по слушай имений и день бѣ получила отъ родителитѣ си три лева, да си купи черноока кукла, за каквато тя отдавна бѣлнувала. Момиченцето слушаше какъ Стефчо се молѣше, та сърдцето ѝ нѣкакъ особено се съжали. Тя вече бръкнъж въ джебѣтъ си, за да му даде паритѣ си, нѣ въ това врѣме така силно ѝ натистнъжъ хората, които излизахъ, щото не можни да испълни желанието си, а по диръ това Стефчо го цѣмаше вече на прѣжното мѣсто.